

El final de l'escapada?

«L'eventual èxit en la realització de les mesures que el Senat aprovi no hauria de deixar cap governant que sigui digne de tal nom sense un regust ben amarg»

Ens ha sobrevingut el temps en què l'article 155 de la Constitució s'ha fet real. Preguntar-nos com hem arribat fins aquí requeriria una serenitat que ara no s'albira per cap banda. Fins i tot dins del meu gremi hi ha divisió d'opinions sobre l'abast d'aquest article, el pes gravitatori dels treballs constituents sobre el seu redactat actual i el valor dels silencis o dels conceptes jurídics indeterminats que incorpora.

Sigui el que sigui, l'eventual determinació que hagués de prendre el Tribunal Constitucional al respecte tampoc es veuria lliure de polèmica, doncs qui fos que veiés frustrada la seva expectativa tindria a mà la tan socorreguda ?politització? de les institucions, com si aquesta i tantes altres no fos filla de les determinacions parlamentàries, contaminades aquí i a mitja Europa per la dictadura dels partits polítics (la ?partitocràcia?, terme encunyat ben d'hora pels juristes i politòlegs alemanys. Semblant seria la valoració del resultat d'unes eleccions que, sense adjectius o amb tots, el perdedor s'encarregaria ràpid de dir que estaven contaminades d'inflamació o de por.

Em sumo puntualment a la posició de Javier Pérez-Royo per a qui el problema no és tan el contingut com l'avinentsa de la seva aplicació a un conflicte que supera les fronteres de la mala gestió o de la desobediència per part dels governants autonòmics. Perquè, ¿quina altra solució existeix en l'Estat que ha arribat fins aquí amb deixadesa d'anys, tactisme recent i una incompleta informació sempre sobre el que significava aquest cop la deslleialtat constitucional del Govern de la Generalitat?: potser ja s'ensuma que està davant d'una revolta que aposta per ser revolució; però envoltat Rajoy de gent que li ha assegurat molts cops que això no eren més que quatre dirigents boixos i els seus subalterns, va creure possible aturar per dos cops el desafiament que han fet a l'Estat i ara es juga la seva darrera carta a l'efectivitat de l'aplicació de l'art. 155 CE.

Tanmateix, l'eventual èxit en la realització de les mesures que el Senat aprovi (amb més o menys contundent majoria absoluta) no hauria de deixar cap governant que sigui digne de tal nom sense un regust ben amarg. Perquè serà possible la victòria (i serà pírrica), però corre el risc de gravar a foc en la memòria de molta gent el que el discurs victimista que tot perdedor no triga un minut en fer: han vingut de fora, altre cop, a negar-nos la voluntat de ser. És possible així minvar la resistència? O és que, tant aquí com allà, viuen els extrems millor instal·lats en la tibantor eterna?